



Sissy Toumasi i *Miss Violence*. Distr: Njutafilm

Miss Violence

Originaltitel **Miss Violence**
Svensk titel **Miss Violence**
Regi **Alexandros Avranas**
Producent **Alexandros Avranas, Vasilis Chrysanthopoulos**
Manus **Alexandros Avranas, Kostas Peroulis**
Foto **Olympia Mytilinaiou**
Roller **Themis Panou, Eleni Roussinou, Reni Pitaki, Sissy Toumasi, Kalliopi Zontanou, Chloe Bolota m fl**
Grekland 2013
Längd i tid **1 tim 39 min**
Distributör **Njutafilms**

Miss Violence skapar en stämning som är på gränsen till outhärdlig när den målar upp ett porträtt av en familj som är mer rutten än Hamlets Danmark. Filmen iscensätter fruktansvärda situationer där blodisande rollfigurer utför handlingar som är vidrigare än era värsta mardrömmar. Men låt inte detta avskräcka er, filmer som denna behövs för att spegla människans sämsta sidor och uppmärksamma problem som får en att vilja lägga sig i fosterställning och börjar gråta.

Vi möter en familj som firar att en tjej fyller 11 år, men inte långt efter att hon tagit födelsedagsfoto med sin far så hoppar hon från balkongen och dör. Vi i publiken ser att hon begår självmord, tjejens föräldrar hävdar dock, för polis och skola, att det var en olycka. I resten av filmen får vi följa hennes familj, som består av tre vuxna och tre barn. Det tar ett tag tills filmen tydligt presenterar vad som är fel med familjen, och relationerna mellan dem, men den tryckta och förtryckande atmosfären skvallrar om vad som komma skall.

Filmens iscensättning av självmord, pedofili, tvångsprostitution, självskadebeteende och fysisk/psykisk misshandel är nattsvart och

brutal. Filmens vidrigaste scen, som man verkligen får stålsätta sig för att orka igenom, har samma effekt som Michael Hanekes chockscener i filmer som t.ex. *Dolt Hot* (själv mordet) och *Funny Games* ("spola tillbaka"-sekvensen). Efter att filmen, innan denna skrämmande scen), endast subtilt, men tydligt, gett ledtrådar om mörkret som genomsyrar berättelsen så exploderar *Miss Violence* här medan publiken tyst knyter näven och försöker hålla tillbaka tårarna.

I fel händer så hade porträtteringen av våld och sex kunnat bli exploaterande eller underhållande, som i tortyppor-skräckfilmer som t.ex. *Hostel*, men *Miss Violence* kommer aldrig i närheten av sådana felsteg. Allt som visas grafiskt är mästertligt visualiserat för att förmedla hemsgheten utan att underhålla. Filmens cementtunga misär är ett måste för att förmedla berättelsen och det är tillfredsställande att inga stunder av ljus eller humor tillåts, det hade inte varit passande i sammanhanget.

Eftersom *Miss Violence* är från Grekland och iscensätter sjuka familjereaktioner med människomonster till patriarker så är det nära till hands att jämföra den med den likaledes fenomenala *Dogtooth*, som är från samma land och tar sig an liknande ämnen. Och visst finns här paralleller att hitta, man skulle t.ex. kunna, i längd, diskutera filmernas relation till den härdsnäta som är Greklands samhälle av idag. Men där *Dogtooth* ofta är absurd och surrealistisk, med en hel del svart satirisk humor, så är *Miss Violence* en vardagsrealistisk mörkermässa med rollfigurer som, tyvärr, är realistiskt trovärdiga (tyvärr eftersom världen hade varit mycket bättre om människor som denna films antagonister inte hade funnits).

Miss Violence excellerar i alla aspekter av filmskapande, allt från regi till klippning och biroller är imponerade. Filmen är brutalt svår att beskåda men det är mer än värt det. Det är filmer som denna, som modigt tacklar komplexa ämnen utan att lätta upp på trycket, som gör att film fortfarande anses som en mäktigt konststart.

Martin Memet Könick